مقدّمه

[1]پولُس، به ارادهٔ خدا رسولِ مسیح عیسی، برحسب
وعدهٔ حیاتی که در مسیح عیسی است،[2]فرزند حبیب
خود تیموتاؤس را فیض و رحمت و سلامتی از جانب
خدای پدر و خداوند ما عیسی مسیح باد.

خدا روح قوّت و محبّت را به ما داده است

[3]شکر می‌کنم آن خدایی را که از اجداد خود به ضمیر
خالص بندگی او را می‌کنم، چونکه دائماً در دعاهای
خود تو را شبانه‌روز یاد می‌کنم،[4]و مشتاق ملاقات تو
هستم، چونکه اشکهای تو را بخاطر می‌دارم تا از
خوشی سیر شوم.[5]زیرا که یاد می‌دارم ایمان بی‌ریای
تو را که نخست در جدّه‌ات لوئیس و مادرت افنیکی
ساکن می‌بود و مرا یقین است که در تو نیز
هست.[6]لهذا به یاد تو می‌آورم که آن عطای خدا را که
به‌وسیلهٔ گذاشتن دستهای من بر تو است
برافروزی.[7]زیرا خدا روح جبن را به ما نداده است بلکه
روح قوّت و محبّت و تأدیب را.
[8]پس از شهادت خداوند ما عار مدار و نه از من که
اسیر او می‌باشم، بلکه در زحمات انجیل شریک باش،
برحسب قوّت خدا،[9]که ما را نجات داد و به دعوت
مقدّس خواند، نه به حسب اعمال ما، بلکه برحسب
ارادهٔ خود و آن فیضی که قبل از قدیم‌الایّام در مسیح
عیسی به ما عطا شد.[10]امّا الحال آشکار گردید به
ظهور نجات‌دهندهٔ ما عیسی مسیح که موت را نیست
ساخت و حیات و بی‌فسادی را روشن گردانید به‌وسیلهٔ
انجیل،[11]که برای آن من واعظ و رسول و معلّمِ امّت‌ها
مقرّر شده‌ام.[12]و از این جهت این زحمات را می‌کشم
بلکه عار ندارم، چون می‌دانم به که ایمان آوردم و مرا
یقین است که او قادر است که امانت مرا تا به آن روز
حفظ کند.
[13]نمونه‌ای بگیر از سخنان صحیح که از من شنیدی در
ایمان و محبّتی که در مسیح عیسی است.[14]آن امانت
نیکو را به‌وسیلهٔ روح‌القدس که در ما ساکن است،
حفظ کن.[15]از این آگاه هستی که همهٔ آنانی که در
آسیا هستند، از من رخ تافته‌اند، که از آن جمله
فیجِلُس و هَرمُوجَنِس می‌باشند.[16]خداوند اهل خانهٔ
اُنیسیفورُس را ترحم کند زیرا که او بارها دل مرا تازه
کرد و از زنجیر من عار نداشت،[17]بلکه چون به روم
رسید، مرا به کوشش بسیار تفحّص کرده، پیدا

[1]Paul, an apostle of Jesus Christ by the will
of God, according to the promise of life
which is in Christ Jesus,[2]To Timothy, my
dearly beloved son: Grace, mercy, and
peace, from God the Father and Christ
Jesus our Lord.[3]I thank God, whom I serve
from my forefathers with pure conscience,
that without ceasing I have remembrance
of thee in my prayers night and
day;[4]Greatly desiring to see thee, being
mindful of thy tears, that I may be filled
with joy;[5]When I call to remembrance the
unfeigned faith that is in thee, which dwelt
first in thy grandmother Lois, and thy
mother Eunice; and I am persuaded that in
thee also.[6]Wherefore I put thee in
remembrance that thou stir up the gift of
God, which is in thee by the putting on of
my hands.[7]For God hath not given us the
spirit of fear; but of power, and of love,
and of a sound mind.[8]Be not thou therefore
ashamed of the testimony of our Lord, nor
of me his prisoner: but be thou partaker of
the afflictions of the gospel according to
the power of God;[9]Who hath saved us, and
called us with an holy calling, not
according to our works, but according to
his own purpose and grace, which was
given us in Christ Jesus before the world
began,[10]But is now made manifest by the
appearing of our Saviour Jesus Christ, who
hath abolished death, and hath brought
life and immortality to light through the
gospel:[11]Whereunto I am appointed a
preacher, and an apostle, and a teacher of
the Gentiles.[12]For the which cause I also
suffer these things: nevertheless I am not
ashamed: for I know whom I have
believed, and am persuaded that he is able

to keep that which I have committed unto him against that day.[13]Hold fast the form of sound words, which thou hast heard of me, in faith and love which is in Christ Jesus.[14]That good thing which was committed unto thee keep by the Holy Ghost which dwelleth in us.[15]This thou knowest, that all they which are in Asia be turned away from me; of whom are Phygellus and Hermogenes.[16]The Lord give mercy unto the house of Onesiphorus; for he oft refreshed me, and was not ashamed of my chain:[17]But, when he was in Rome, he sought me out very diligently, and found me.[18]The Lord grant unto him that he may find mercy of the Lord in that day: and in how many things he ministered unto me at Ephesus, thou knowest very well.

نمود.[18](خداوند بدو عطا کند که در آن روز در حضور خداوند رحمت یابد.) و خدمتهایی را که در اَفَسُس کرد تو بهتر می‌دانی.